

Arrest

nr. 344 285 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 februari 2025 tot niet ontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlage 41quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 24 mei 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van de artikelen 10bis juncto 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 februari 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 maart 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT NIET ONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN MACHTIGING TOT VERBLIJF

Gelet op de artikelen 9bis, 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/2/1, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag voor een machtiging tot verblijf, ingediend op 24/05/2023 op grond van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

*Naam: A.
Voornamen: T.
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum (...)1992
Plaats van geboorte: (...) Turkije
Identificatienummer bij het Rijksregister: /
Verklaart te wonen te: (...)*

is onontvankelijk om deze reden:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15/12/1980

De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

Betrokkene diende op 24/05/2023 een verblijfsaanvraag op basis van artikelen 9bis, 10bis en 10ter Vw in, dit in functie van zijn echtgenote, mevr. A. C. (RR (...), hierna de referentiepersoon).

Bij deze aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

- motivatiebrief dd. 22/05/2023*
- kopie van het nationaal paspoort van betrokkene*
- betalingsbewijs van het rolrecht dd. 07/04/2023*
- medisch attest dd. 03/04/2023*
- attest van het ziekenfonds dd. 04/04/2023 van betrokkene en de gezinsleden*
- werknemersfiche Partena op naam van de referentiepersoon dd. 31/03/2023*
- arbeidsovereenkomst dd. 01/04/2023 op naam van de referentiepersoon*
- kopie van de verblijfstitel van de referentiepersoon*
- uittreksel van de Belgische huwelijksakte dd. 14/03/2023, samen met het huwelijksboekje afgeleverd te Aalst*
- uittreksel van het strafregister van betrokkene dd. 14/02/2023*
- geboorteakte van het gemeenschappelijk kind A. L. °2023*
- huurovereenkomst dd. 02/01/2023, met het registratiebewijs dd. 14/04/2023*
- zwangerschapsattest op naam van de referentiepersoon dd. 11/07/2024*
- artikel omtrent de Associatieovereenkomst EEG-Turkije in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht*
- geboorteakte van het gemeenschappelijk kind A. M. °2024*

Tot op heden hebben wij geen andere documenten ontvangen.

In de motivatiebrief haalt de raadsman volgende elementen aan inzake de buitengewone omstandigheden: dat betrokkene de Turkse nationaliteit heeft en dat hij, volgens de raadsman, geen buitengewone omstandigheden dient aan te tonen o.b.v. art.1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag en de bilaterale overeenkomsten volgens het Associatieakkoord en bilateraal Tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije dd. 1964, maar dat er louter volledigheidshalve evenwel toch een aantal buitengewone omstandigheden worden meegegeven, dat betrokkene getrouwd is met de referentiepersoon in België, dat zij –op dat moment- één gemeenschappelijk kind hebben, dat hij aldus enige tijd samen met de referentiepersoon in België verblijft en mevrouw haar sociale kring hier heeft uitgebouwd, dat zijn vrouw hier op legale wijze verblijft en hij met haar een duurzame huwelijksgemeenschap onderhoudt, dat hij niet kan terugkeren naar Turkije wegens de aardbeving en hij afkomstig is van Elazig, dat hij hier op een duurzame en onafgebroken wijze verblijft met zijn vrouw en kind in België, dat zij hier allen samenwonen en dat er sprake is van een duurzame huwelijks- en gezinsbeleving, dat hij geen enkele kans heeft op een gezinsleven in Turkije, zelfs een tijdelijke onderbreking zou een buitengewone inspanning zijn omdat hij daar geen woonst heeft, geen belangen noch naaste familie, dat de tijdelijke onderbreking een schending zou zijn van art. 8 EVRM, art. 9.0 en 10.1 van het Kinderrechtenverdrag, dat hij hier geïntegreerd is in de gemeenschap en niemand overlast bezorgt, dat wij niet kunnen verwachten dat hij terugkeert nu hij hetzij op de officiële hetzij onofficiële maar gedoogde manier in België heeft verbleven, dat hij administratieve moeilijkheden in Turkije

zal ondervinden wegens het ontbreken van een woonst gezien de aardbeving, dat het onredelijk en onmenselijk is om echtgenoten en kind van elkaar te scheiden. Verder worden art.12bis §7, art. 74/13 Vw, en art.24.2 van het Handvest van de grondrechten van de EU ingeroepen dat dit pasgeboren kind ernstige schade zal lijden wanneer betrokkene hem niet meer kan vergezellen, dat de referentiepersoon de kostwinner is in het gezin en betrokkene de zorgen van het gezin op zich neemt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de raadsman zich beroept op het Europees Vestigingsverdrag van 1955, het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Dat betrokkene het Rijk binnenkwam in het bezit van een paspoort wil niet zeggen dat betrokkene toegelaten was tot verblijf op basis van zijn paspoort. Betrokkene verblijft illegaal in België en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene kan zich dus niet nuttig beroepen op het Europese Vestigingsverdrag dat dateert uit 1955 maar dient zich te schikken naar de bepalingen van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Het Associatieakkoord regelt de gezinshereniging met Turkse werknemers in België. Cf. art. 15 Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan er het volgende worden gesteld: "Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover :

1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwerft doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en;

2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam." Er dient te worden vastgesteld dat er geen van beide voorwaarden in casu vervuld is. De referentiepersoon is – hoewel zij ook een Turkse onderdaan is- gemachtigd tot verblijf onder art. 9bis Vw. Nergens uit het dossier blijkt dat zij naar België is gereisd onder een tewerkstellingsovereenkomst. Uit de voorgelegde arbeidsovereenkomst en werknemersfiche (en bij uitbreiding de stukken in het administratief dossier), blijkt dit aldus niet. Het loutere feit dat zij heden loontrekkende is, betekent niet dat zij automatisch onder deze bepaling valt. Daarenboven stellen wij vast dat betrokkene en referentiepersoon in België huwden op 14/04/2023, lang nadat de referentiepersoon in België is aangekomen (cf. de gegevens in het Rijksregister circa 2017). Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op deze elementen en dient dus wel degelijk aan te tonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt. Het voorgelegde artikel uit het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht wijzigt niets aan deze feiten. Wat betreft de aangehaalde buitengewone omstandigheden argumenteren wij het volgende. De raadsman haalt aan dat betrokkene en referentiepersoon hier al geruime tijd in België verblijven. Op basis van de informatie in het Rijksregister en het administratief dossier concluderen wij dat betrokkene hier voor het eerst in 2012 werd geregistreerd in het kader van een asielaanvraag, die erna werd geweigerd. In 2020 diende betrokkene opnieuw een asielaanvraag in, die wederom werd geweigerd. Op 17/09/2024 diende betrokkene nog een asielaanvraag in, die niet-ontvankelijk werd verklaard.

Wat betreft de rappels en de vraag om over te gaan tot een spoedige beslissing dat tevens steunt op de bepaling 'spoed' in art.10. van het Kinderrechtenverdrag: het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier (dat nota bene cf art. 26/1 § 2 het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 geen behandelingstermijn vooropstelt aan de Minister of zijn gemachtigde) geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

De raadsman verhaalt dat wij niet kunnen verwachten dat hij terugkeert nu hij hetzij op de officiële hetzij onofficiële maar gedoogde manier in België heeft verbleven: Betrokkene heeft echter op 14/01/2022 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Klaarblijkelijk heeft betrokkene dit bevel nooit opgevolgd. Hij is dus allesbehalve 'gedoogd' in België op welke manier dan ook. Het staat vast dat hij het grondgebied diende te verlaten, wat hij simpelweg naast zich heeft neergelegd. Dit kan worden gekoppeld aan het aangehaalde element rond de aardbeving dd. 06/02/2023. Betrokkene wist op dat moment al meer dan één jaar lang dat hij een verwijderingsbeslissing diende op te volgen. In plaats daarvan stellen wij vast dat hij ongeveer 3 maanden later een verblijfsaanvraag o.b.v. artikel 9bis,10bis,10ter Vw indiende. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. In zijn laatste asielaanvraag, die door het CGVS op

26/11/2024 onontvankelijk werd verklaard, lezen wij dat enkele neven in het Rijk zouden verblijven. Dit doet eveneens geen afbreuk aan onze beslissing. Hij laat daarin ook aan dat hij regelmatige contacten onderhoudt met zijn ouders, die in Turkije zouden verblijven. Op basis van zijn administratief dossier is er heden geen andere lopende aanvraag te vinden. Betrokkene reisde op +- 19- jarige leeftijd voor het eerst naar België. In zijn laatste asielaanvraag verklaarde hij dat na zijn eerste afwijzing in 2013 was teruggereisd naar Turkije, dat hij in 2016 terug uit Turkije vertrok en dat hij sinds 2020 terug in het Rijk verblijft. Hoe het ook zij: betrokkene heeft opgeteld zijn kindertijd, jeugd en een deel van zijn volwassen leven doorgebracht in Turkije. Zijn illegaal verblijf in België, de zogezegde integratie en zijn banden waar de raadsman over spreekt kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Dat betrokkene afkomstig is uit Elazig wordt niet in vraag gesteld. De raadsman schrijft dat betrokkene geen huis meer heeft door de aardbeving dd. 06/02/2023. Deze bewering is volgens onze diensten geen afdoende bewijs van buitengewone omstandigheid. De raadsman haalt aan dat er 'administratieve moeilijkheden' zouden zijn. Wat deze inhouden, wordt niet geconcretiseerd. Het blijft een bewering wat niet wordt gesterkt met een begin van bewijs, waardoor wij deze motivering niet in aanmerking kunnen nemen. Immers, de Raad oordeelde recent dat dit concreet dient worden aangetoond: "Daargelaten of de aardbeving van februari 2023 in Turkije moet worden beschouwd als een algemeen bekend feit, merkt de Raad op dat de impact hiervan op verzoekers persoonlijke situatie dat niet is. Het komt verzoeker toe om de buitengewone omstandigheden waarop zijn aanvraag steunt. De loutere verwijzing naar zijn afkomst uit Elazig, laat niet toe te beoordelen of de hele streek onbewoonbaar zou zijn, hij niet meer terecht zou kunnen bij familie of vrienden, of dat de werking van de overheidsdiensten structureel is aangetast door de aardbeving. Het komt verzoeker toe dit aan te tonen." (arrest nr. 316 848 van 19 november 2024)

Wat betreft de bewering dat het onmenselijk is om echtgenoten en kinderen van elkaar te scheiden, alsook de vermelding van art. 74/13: gelieve op te merken dat onze beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Betrokkene toont daarentegen niet aan hoe in zijn geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden. "Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt". Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Zo stel de Raad voor X - Pagina 9 Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende : "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim/België §43)". Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39).

Het is onduidelijk wanneer betrokkene en referentiepersoon precies een relatie begonnen. In de asielaanvraag dd. 05/01/2021 verklaart betrokkene alleszins dat hij geen vrouw noch kinderen heeft. Wel wordt hij in 2022 bij haar aangetroffen tijdens een woonstcontrole. De raadsman schrijft dat hij en mevrouw elkaar 'al enige tijd kennen'. Op 14/03/2023 huwden zij in België. Hoe het ook zij: na de beslissing van het CGVS dd. 08/06/2021 én de bijlage 13quinquies dd. 14/01/2022, had betrokkene het zelf in de hand om daarna het land te verlaten naar zijn land herkomst om aldaar een D-visum gezinshereniging aan te vragen. Het betreft slechts een tijdelijke scheiding die zeker te overbruggen valt met de hedendaagse communicatiemiddelen. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote en kinderen heeft wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. De voorgelegde huwelijksakte, de 2 geboorteaktes van hun gemeenschappelijke kinderen en bij uitbreiding het zwangerschapsattest zijn op zichzelf staande feiten inzake hun verwantschap. Wij beweren niet dat betrokkene geen verwantschap heeft of mag onderhouden

met zijn gezinsleden. Wij argumenteren louter dat hij zich hier heeft gevestigd en dat dit een situatie is die hij zelf heeft gecreëerd. Hij koos er bewust voor om illegaal in België te verblijven en zijn gezinsleven verder uit te bouwen. Zijn gezinsleven heeft hij doelbewust gesticht tijdens illegaal verblijf. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België op basis van procedure gezinshereniging art 10 van de wet van 15.12.1980 zou moeten rechtvaardigen.

Er werden 2 artikelen (art. 9.0 en 10.1) van het Kinderrechtenverdrag ingeroepen, evenals art. 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de EU, en dan dat dit pasgeboren kind ernstige schade zal lijden wanneer betrokkene hem niet meer kan vergezellen. Wij niet beweren dat de kinderen verplicht gescheiden moeten worden van betrokkene. Zoals hierboven reeds vermeld gaat onze instructie niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Het staat de echtgenote van betrokkene en het echter wel kind vrij, om betrokkene te vergezellen en samen de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst af te wachten, waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Zij zijn nog zeer jong waardoor zij zich, indien zij zich samen verplaatsen met de referentiepersoon, makkelijker kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Het feit dat de referentiepersoon hier daarentegen intussen legaal verblijft en inmiddels actief is als loontrekkende wordt door onze diensten hier niet weerlegd. Haar loutere tewerkstelling trekt echter geen streep door onze conclusie. Onze beslissing heeft geen impact op de verblijfsmachtiging van de referentiepersoon en het verblijfsrecht van de kinderen. De verwantschap (nl. het huwelijk) tussen hen beide wordt niet in vraag gesteld, noch wordt de verwantschap van de 2 minderjarige kinderen in vraag gesteld. Het feit dat zij hier allen samenwonen en een gezinscel vormen op het Belgische grondgebied wordt bevestigd door de gegevens in het Rijksregister en wordt niet weerlegd. De aanwezigheid van zijn partner en kinderen op het Belgische grondgebied geeft echter geen automatisch recht op verblijf. De eventuele verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in orde te stellen met de wetgeving. De raadsman roept ook art.12bis §7 Vw in, nl. de bepaling omtrent het hoger belang van het kind, dat overeenstemt met het sentiment van art.24 2 van het Handvest. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door onze beslissing, laat staan door betrokkenes mogelijke tijdelijke afwezigheid. Via moderne communicatiemiddelen, onder begeleiding van de moeder/referentiepersoon, kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid contact onderhouden met zijn gezin. Heden zijn hun twee kinderen jonger dan 1 en bijna 2 jaar oud. Het hoger belang van de nog zeer jonge kinderen worden niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder. De referentiepersoon kan instaan voor de opvoeding van de kinderen, zij kan zoals vele andere gezinnen beroep doen op bestaande instanties voor eventuele bijstand in deze opvoeding. Betrokkene kan contact onderhouden met zijn gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid en zodoende zijn echtgenote bijstaan in de opvoeding van hun kinderen. Indien betrokkene de optie neemt alleen te reizen gaat de opgebouwde band met zijn vrouw en kinderen niet noodzakelijk verloren. Een tijdelijke scheiding (desgevallend) betreft echter een proportionele maatregel die eveneens in lijn staat met de gangbare internationale mensenrechtenverdragen. Eveneens wordt geen schending van art.10.1 van het Kinderrechtenverdrag aangetoond, daar onze beslissing geen blijkt geeft van onwelwillendheid of onmenselijkheid. Welke ernstige schade het jongste kind zou lijden, wordt niet aangetoond. Het argument dat betrokkene de zorgen van het gezin op zich neemt is dan ook niet langer relevant. Ook andere (1- ouder) gezinnen worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te vinden. Dat het gezin verder zou afglijden in een financieel erbarmelijke situatie, is niet aangetoond. Dat de kinderen hun vaderfiguur zouden missen vormt evenmin een buitengewone omstandigheid, het staat betrokkene vrij om samen met zijn gezin te reizen indien hij ervoor opteert. Het feit dat de kinderen daarenboven nog niet schoolplichtig zijn (ze zijn immers hier geboren in °2023 en °2024) staat een dergelijke keuze niet in de weg. Er wordt nergens aannemelijk gemaakt dat de kinderen, indien zij de referentiepersoon zouden vergezellen/bezoeken dat zij geen enkele band met Turkije hebben (noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand zouden oplopen). Hoewel de kinderen niet in Turkije maar in België zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Turkije. Betrokkenen hebben immers allen de Turkse nationaliteit. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Turkse taal en cultuur hebben bijgebracht. Het is niet onredelijk te stellen dat zij door hun opvoeding en interacties tussen hun als ouders, ook een zekere vertrouwdheid hebben met bepaalde aspecten van Turkse gebruiken en cultuur. Andere gezinsleden worden niet ingeroepen.

Wat betreft de bewering 'dat hij hier geïntegreerd is in de gemeenschap en niemand overlast bezorgt': inzake integratie blijft het evenwel bij een blote bewering. Betrokkene legt een blanco uittreksel van zijn Turks strafregister voor. Er dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De andere voorgelegde documenten, nl. de betaling van het rolrecht, het medisch attest, de documenten rond de mutualiteit en de huurovereenkomst, kunnen ons geen bijkomende elementen rond de buitengewone omstandigheden weergeven, noch wijzigen zij iets aan onze conclusie.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw

aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS OF NATIONALITEITSBEWIJS.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 12bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de aanvraag gezinshereniging cf. artikel 12bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoeker kan hier geenszins mee akkoord gaan.

In de regel diende verzoeker zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland (cf. artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet), doch verzoeker heeft in eerste instantie verwezen naar het feit dat hij als Turkse onderdaan een uitzondering vormt op de regel dat de aanvraag tot machtiging vanuit het buitenland moet gebeuren.

Turkse onderdanen hebben geen recht op verblijf in België, maar wel het recht om België binnen te komen en de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden hier in te dienen. Dit volgt uit de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag, dat in de schoot van de Raad van Europa is ontstaan (L. DENYS, "Van artikel 9 lid 1, 2 en 3 Vw. naar artikelen 9, lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vw.").

Bovendien stelt artikel 10, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling wiens recht op verblijf wordt erkend door een internationaal verdrag, door de wet of door een koninklijk besluit, ook het recht op een verblijf van 3 maanden heeft. Zodoende kunnen vreemdelingen hun recht op een verblijf voor langere duur dus ook putten uit bilaterale overeenkomsten. Voor Turkse onderdanen is dit mogelijk op

grond van het Associatieakkoord en het bilateraal Tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije dd. 16.07.1964.

Verzoeker diende bijgevolg geen buitengewone omstandigheden aan te tonen om voorliggende aanvraag alhier te kunnen indienen.

Verwerende partij stelt hiervan in de bestreden beslissing dat hiervan geen toepassing kan worden gemaakt en verwijst naar het gegeven dat verzoeker illegaal in België verblijft en dat zijn echtgenote wel loontrekkende is, doch dat dit niet automatisch betekent dat zij automatisch onder de bepalingen van het Associatieakkoord valt.

Verwerende partij negeert evenwel het gegeven dat het in casu gaat om een aanvraag gezinshereniging in functie van een echtgenote die hier legaal en duurzaam verblijft en hier economisch actief is.

Verzoeker benadrukt de volgende rechtsleer: J. TROCH, "De Associatieovereenkomst EEG-Turkije: wat betekent de standstill-clausule voor verblijfsaanvragen in België?", T. Vreemd. 2024, nr. 2, 127-138, waarin o.a. het hierna volgende wordt gesteld: (stuk 4)

De genoemde Associatieovereenkomst en de besluiten die in verdere uitvoering ervan werden genomen houden standstill-clausules in, waardoor het de lidstaten verboden is om strengere voorwaarden inzake toegang tot arbeidsmarkt en verblijf op het grondgebied in te voeren dan deze die golden ten tijde van het nemen van de besluiten.

Vermits de Vreemdelingenwet van 1952 reeds voorzag in verschillende categorieën vreemdelingen, waaronder de bevoorrechte personen die een gunstiger regime genieten ingevolge een internationaal verdrag, een overeenkomst tot economische of politieke samenwerking of een internationale gewoonte, kan worden gesteld dat de Turkse werknemers en zelfstandigen niet meer onder de algemene principes vielen op het moment dat de wet van 1980 tot stand kwam. Ook de wet van 1980 kent in artikel 10, §1, 1° een verblijfsrecht van rechtswege toe aan begunstigden van een internationaal verdrag. Teneinde aldus te oordelen welke rechten de Turkse werknemers/zelfstandigen en hun familieleden kunnen inroepen, moet er ook rekening worden gehouden met de gunstige bepalingen die voor hen werden ingevoerd via bilaterale en multilaterale verdragen, alvorens het KB van 21 december 1965 de bepalingen van de wet van 1952 deels verder uitwerkte.

In het arrest RvV 16 februari 2023, nr. 284.876 ging het over een gelijkaardig geval: de feiten die ten grondslag liggen aan dit arrest betroffen het verzoek van een Turkse onderdaan tot verblijf op basis van artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet teneinde haar Turkse echtgenoot te vervoegen. Deze beschikte over een legaal verblijf in België en was economisch actief.

Tevens dient gewezen te worden op de arresten HvJ 20 september 2007, nr. C-16/05, Tum en Dari en HvJ 21 juli 2011, nr. C-186/10, Oguz, waarin wordt bepaald dat de genoemde standstill-clausules quasi-procedureregels zijn die ratione temporis voorschrijven met welke bepalingen van de wetgeving van een lidstaat rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van een Turks staatsburger.

Een aanscherping van de voorwaarden voor gezinshereniging die gevolgen heeft voor de uitoefening van de economische activiteit van Turkse werknemers, valt onder de standstill-clausules, waarbij de RvV in haar arrest van 16 februari 2023 in herinnering brengt dat gezinshereniging een onmisbaar middel is om Turkse werknemers in staat te stellen in gezinsverband te leven, wat bijdraagt tot een verbetering van de kwaliteit van hun verblijf en tot integratie.

De in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen om een aanvraag tot gezinshereniging vanaf het Belgische grondgebied in te dienen, is in de wet opgenomen bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Dit vereiste leidt tot een verstrenging van de toelatingsvoorwaarden voor gezinshereniging die voorheen bestonden voor gezinsleden van werknemers die onderdaan zijn van een derde staat, zodat deze hereniging wordt bemoeilijkt. Immers moet de gezinshereniging dan het bewijs leveren van buitengewone omstandigheden die hem beletten naar zijn land terug te keren om het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zodat deze bepaling een nieuwe beperking vormt in de zin van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 en artikel 41, eerste lid van het Aanvullend Protocol.

Het staat onbetwistbaar vast dat de ingeroepen bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet niet bestonden op het ogenblik van de inwerkingtreding van het Besluit nr. 1/80 en het Aanvullend Protocol. Zodoende doorstaan de voorwaarden opgenomen in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet de toetsing van de standstill-clausules niet. Het principe van het indienen van de aanvraag in België, zonder voorafgaand

visum en zonder dat men buitengewone omstandigheden moet aantonen, moest in casu dus aanvaard worden; het betreft immers een gezinshereniging in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet met een echtgenote die hier legaal verblijf én hier economisch actief is.

6.

Niettemin, doch ondergeschikt (gelet op hetgeen hierboven gaat) heeft verzoeker toch buitengewone omstandigheden aangetoond.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals het bewijs van zijn identiteit;

[...]”

Indien er dus sprake is van buitengewone omstandigheden, kan de aanvraag worden ingediend in België (naar analogie: RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term “circonstances exceptionnelles” gelezen moet worden als “circonstances extraordinaires” (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat “buitengewone omstandigheden” geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf! Dat verzoeker zijn gezinsleven dus gecreëerd zou hebben tijdens illegaal verblijf, zoals verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing, doet aldus niets ter zake bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden!

7.

Verzoeker verblijft intussen reeds jaren in België; het grootste deel van zijn volwassen leven heeft hij hier doorgebracht. Intussen huwde hij ook in maart 2023 en dus meer dan 2 jaar geleden met zijn partner, die van Turkse origine is maar hier op duurzame en legale wijze haar leven heeft opgebouwd.

De echtgenoten werden resp. op 26.02.2023 en 18.10.2024 ouders van hun 2 kindjes! De kinderen kennen geen ander leven dan een leven in België.

Er is sprake van een werkelijk beleefd, duurzaam gezinsleven, hetgeen an sich ook niet wordt betwist door verwerende partij! Het gezin heeft hier een vast adres, vaste inkomsten uit het werk van mevrouw, een familiaal en sociaal netwerk, de kindjes hebben hier hun opvangnetwerk, ...

Verwerende partij gaat er te gemakkelijk, en op hypothetische wijze, vanuit dat mevrouw en de kinderen hun leven in België zomaar kunnen achterlaten om verzoeker te vervoegen naar het buitenland om zijn aanvraag gezinshereniging daar te doorlopen.

De referentiepersoon heeft hier evenwel vast werk; het gezin hangt af van dit inkomen. De kindjes kennen geen leven buiten België en zijn nog nooit in Turkije geweest. Zelfs het tijdelijk achterlaten zou ernstige schade kunnen berokkenen aan het gezinsleven, zoals jobverlies, ontwrichting van het leven van de jonge kindjes, ... Dit alles wordt helemaal niet in rekening gebracht door verwerende partij

Ook dat de contacten kunnen plaatsvinden via moderne communicatiemiddelen is totaal irrelevant en in strijd met Uw rechtspraak. Een beschermenswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM wordt vermoed. Communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen is onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden! Verwerende partij kan niet rechtsgeldig stellen dat een weigeringsbeslissing geen inmenging in

het gezinsleven is omdat de ouder vanuit het buitenland nog contacten via telefoon of andere communicatiemiddelen kan onderhoud met zijn minderjarig kindje (zie bv. RvV 7 oktober 2021, arrest nr. 261.780). Verwerende partij vergeet schijnbaar dat het hier gaat om kindjes van resp. 2 jaar en 6 maanden oud!

Onder het tweede middel zal verder worden aangetoond dat het in casu wel degelijk gaat om beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan dus ook niet tijdelijk terugkeren naar Turkije om daar de aanvraag in te dienen, noch kunnen zijn echtgenote en kinderen hem naar daar volgen. Er staat veel te veel op het spel in dat geval, waardoor de beslissing geenszins evenredig is.

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waardoor hij zijn aanvraag niet vanuit Turkije kan indienen.

8.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings-, zorgvuldigheids-, en redelijkheidsbeginsels heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van “de rechten van het kind” en het hoger belang van het kind.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker recht op verblijf:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft bekomen en uiteindelijk het land zullen moeten verlaten, en dit zou – ook al is het eventueel tijdelijk – onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven alhier in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het privé en gezinsleven leven van verzoeker en betwist dit an sich ook niet; in het bijzonder is er sprake van 2 minderjarige kinderen, die hier werden geboren en geen leven buiten België kennen; en van een echtgenote die hier op legale en duurzame wijze haar leven heeft opgebouwd en die hier economisch actief is, waarbij het gezin afhangt van dat inkomen.

Daarnaast heeft verzoeker een privé leven. Al zijn familiale en sociale belangen situeren zich hier, gelet op zijn jarenlange onafgebroken verblijf hier. Hij nemen deel aan het maatschappelijke leven.

2.

Er werd daarnaast bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Verwerende partij moest een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest 'Jeunesse tegen Nederland' van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- De omvang van de banden in de staat: nihil in hoofde van de kinderen;*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen".

In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.

3.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en het hoger belang van het kind brengen een onderzoeksplicht met zich mee.

Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven:

"Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

In casu worden de kinderen van verzoeker met hun rug tegen te muur gezet: ofwel worden ze gedurende een onbepaalde periode gescheiden van hun papa; ofwel dienen ze mee het land en hun hechting alhier te verlaten. Hoe dan ook betreft dit een ongeoorloofde inmenging in hun privé en gezinsleven en blijkt hieruit dat hun hoger belang niet werd gerespecteerd.

Verwerende partij vermeldt niet op afdoende wijze dat rekening werd gehouden met de elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing een nefaste impact heeft op de ontwikkeling van de kinderen. Ze kennen geen ander land dan België daar zij geboren zijn en nog nooit België hebben verlaten. Zij hebben hier hun opvangnetwerk van ouders, familie, burens, opvang, ... Wanneer de kinderen moeten meegaan met verzoeker naar Turkije om diens aanvraag daar te doorlopen (zo niet worden zij gescheiden van hun vader hetgeen ook geen optie is), zullen zij voor onbepaalde duur worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving.

Er wordt in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze ingegaan op het hoger belang van de kinderen. Het onderzoek van verwerende partij was uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van het kind en nagaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezins- en privéleven en of de beslissing kan worden uitgevoerd in overeenstemming met het hoger belang van het kind, quod non.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandebroele 2002, randnummer. 19)".

Gezien de relevante gegevens met betrekking tot het kind in de beslissing onvoldoende werden besproken, is de motiveringsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig

voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55*)

In casu is de genomen beslissing absoluut niet zorgvuldig voorbereid.

Evenmin is de bestreden beslissing zorgvuldig voorbereid en voldoende gemotiveerd met betrekking tot het gezinsleven en privéleven van de ouders (verzoeker en zijn echtgenote). Niet alleen met betrekking tot de kinderen is de beslissing onredelijk, maar ook ten aanzien van de ouders, wiens gezinsleven en privéleven (waaronder hun vertrouwd netwerk in België en het werk van mevrouw alhier) ook onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Het middel is dan ook gegrond."

3.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, doch zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met toepassing van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk is omdat hij niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar Turkije om aldaar een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post zoals wordt bepaald in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert waarom verzoeker niet is vrijgesteld van de verplichting om dergelijke buitengewone omstandigheden aan te tonen. Hij verduidelijkt eveneens waarom de door verzoeker als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen niet volstaan.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 mei 2023 bij de stad Aalst een gezinsherenigingsaanvraag indiende in functie van zijn Turkse echtgenote, die over een verblijfsmachtiging in het Rijk beschikt, en dit op grond van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”

Verzoeker is op 14 maart 2023 te Aalst gehuwd met mevrouw A. C., die de Turkse nationaliteit bezit. Verzoeker is aldus de echtgenoot van een derdelander met Turkse nationaliteit die in het bezit is van een A-kaart, waardoor hij conform artikel 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt voor gezinshereniging. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2. Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

1° dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5, om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te kunnen voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

2° dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt die toelaat om het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats, zoals bepaald in artikel 2, van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;

3° dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

4° dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

De relevante passages van artikel 10, §1, eerste lid, 4° tot 6° van de Vreemdelingenwet, waarnaar verwezen wordt in bovenstaande wetsbepaling, luiden als volgt:

“§1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden

vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; [...]"

Uit de samenlezing van de hierboven weergegeven wetsartikelen blijkt dat de gezinsherenigingsaanvraag in de regel via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland moet worden ingediend (artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). In buitengewone omstandigheden kan de verblijfsmachtiging evenwel worden aangevraagd bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de aanvrager. De 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet dienen te worden geïnterpreteerd zoals de 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de verblijfsaanvraag die verzoeker heeft ingediend, blijkt dat hij ervan is overtuigd dat hij als Turkse onderdaan geen buitengewone omstandigheden dient aan te tonen. Volgens verzoeker zijn in casu de bepalingen van het Europees Vestigingsverdrag, het Associatieakkoord en het Tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van toepassing, waardoor hij is vrijgesteld van de verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen indien hij zijn gezinsherenigingsaanvraag bij het gemeentebestuur in België wil indienen.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing waarom deze zienswijze niet kan worden gevolgd:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de raadsman zich beroept op het Europees Vestigingsverdrag van 1955, het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Dat betrokkene het Rijk binnenkwam in het bezit van een paspoort wil niet zeggen dat betrokkene toegelaten was tot verblijf op basis van zijn paspoort. Betrokkene verblijft illegaal in België en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene kan zich dus niet nuttig beroepen op het Europese Vestigingsverdrag dat dateert uit 1955 maar dient zich te schikken naar de bepalingen van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Het Associatieakkoord regelt de gezinshereniging met Turkse werknemers in België. Cf. art. 15 Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan er het volgende worden gesteld: "Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover :

1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en;

2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam." Er dient te worden vastgesteld dat er geen van beide voorwaarden in casu vervuld is. De referentiepersoon is – hoewel zij ook een Turkse onderdaan is- gemachtigd tot verblijf onder art. 9bis Vw. Nergens uit het dossier blijkt dat zij naar België is gereisd onder een tewerkstellingsovereenkomst. Uit de voorgelegde arbeidsovereenkomst en werknemersfiche (en bij uitbreiding de stukken in het administratief dossier), blijkt dit aldus niet. Het loutere feit dat zij heden loontrekkende is, betekent niet dat zij automatisch onder deze bepaling valt. Daarenboven stellen wij vast dat betrokkene en referentiepersoon in België huwden op 14/04/2023, lang nadat de referentiepersoon in België is aangekomen (cf. de gegevens in het Rijksregister circa 2017). Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op deze elementen en dient dus wel degelijk aan te tonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt. Het voorgelegde artikel uit het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht wijzigt niets aan deze feiten."

De Raad wijst erop dat artikel 1 van het Europees Vestigingsverdrag als volgt luidt:

"Elk der Verdragsluitende Partijen vergemakkelijkt voor onderdanen van de andere Partijen de toegang tot haar grondgebied voor een tijdelijk verblijf, en staat toe zich aldaar vrijelijk te verplaatsen, tenzij redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden zich daartegen zouden verzetten."

Artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag bepaalt:

“Onder de in artikel 1 van dit Verdrag vermelde voorwaarden vergemakkelijkt elk der Verdragsluitende Partijen, voor zover zulks verenigbaar is met haar economische en sociale toestand, voor onderdanen van de andere Partijen het voortgezet of duurzaam verblijf op haar grondgebied.”

Aan het Verdrag is een Protocol gehecht, waarvan de bepalingen, luidens artikel 32 van het Europees Vestigingsverdrag, een integrerend deel uitmaken van dit verdrag. Afdeling I, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag luidt als volgt:

“a) Iedere Verdragsluitende Partij heeft het recht, nationale criteria aan te leggen bij de beoordeling van: (1) “de redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden” welke zich zouden kunnen verzetten tegen toegang van onderdanen van andere Partijen tot haar grondgebied; (2) De “economische en sociale toestand” welke zich zou kunnen verzetten tegen toegang van onderdanen van andere Partijen voor voortgezet of duurzaam verblijf of de uitoefening van op winst gerichte activiteit op haar grondgebied; (3) (...)”

Afdeling II, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag luidt als volgt:

“a) De voorschriften welke de toegang, het verblijf en het zich verplaatsen van vreemdelingen, alsmede hun recht om op winst gerichte activiteit uit te oefenen, geregeld worden door dit Verdrag niet aangetast voor zover ze er niet mede in strijd zijn.”

Verzoeker betoogt dat Turkse onderdanen uit de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag het recht ontleen om België binnen te komen en de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze de genoemde bepalingen uitdrukkelijk toelaten om in België een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen met toepassing van de artikelen 10bis en 12bis van de Vreemdelingenwet. De artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag behelzen slechts een niet nader omschreven verbintenis tot het ‘vergemakkelijken’ van het tijdelijk, respectievelijk het voortgezet of duurzaam verblijf. Het begrip ‘vergemakkelijken’ vergt weliswaar een positieve verplichting van een verdragsluitende partij om de toegang tot het grondgebied voor een tijdelijk verblijf en het voortgezet of duurzaam verblijf voor de onderdanen van overige verdragsluitende partijen gemakkelijker te maken, maar de door verzoeker aangehaalde verdragsbepalingen vormen op zichzelf geen duidelijke en juridisch volledige tekst die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Nergens uit de bewoordingen van de aangehaalde verdragsbepalingen, noch uit de overige bepalingen van het Verdrag of het aanvullend Protocol blijkt dat de plicht om de toegang tot het grondgebied in de zin van de artikel 1 van het Europees Vestigingsverdrag, dan wel de plicht om het voortgezet of duurzaam verblijf in de zin van de artikel 2 van hetzelfde Verdrag te vergemakkelijken, ipso facto een recht op toelating tot het grondgebied of een mogelijkheid om verblijfsaanvragen op het grondgebied van de verdragsluitende staten in te dienen impliceert.

Uit het Europees Vestigingsverdrag blijkt evenmin dat nationale vereisten, zoals de verplichting om een verblijfsaanvraag in te dienen bij een bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, strijdig zouden zijn met de doelstellingen van het Verdrag in het algemeen, te weten het bevorderen van de eenheid en de samenwerking tussen de verdragsluitende partijen, noch met de vereiste van het ‘vergemakkelijken’ in het bijzonder. Uit afdeling II, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag blijkt daarentegen dat de nationale voorschriften betreffende de toegang, het verblijf en het zich verplaatsen van vreemdelingen niet door het Verdrag worden aangetast, voor zover deze voorschriften niet in strijd zijn met de bepalingen ervan. Aldus blijkt dat het Verdrag geen automatische derogatie inhoudt van nationale formaliteiten of beperkingen die reeds bestonden op het ogenblik van de inwerkingtreding van het Verdrag, doch dat dergelijke regelgeving in stand blijft zolang zij niet onverenigbaar is met de verdragsverplichtingen.

Wat de verenigbaarheid van de Belgische regelgeving met het Europees Vestigingsverdrag betreft, wijst de Raad erop dat de afdeling wetgeving van de Raad van State in zijn advies nr. 5655 van 24 juni 1957, uitgebracht naar aanleiding van het wetsontwerp tot goedkeuring van het Verdrag, heeft geoordeeld dat de op dat ogenblik geldende Belgische regelgeving — met inbegrip van de verplichting voor vreemdelingen om bij binnenkomst in het bezit te zijn van een reispas voorzien van een Belgisch diplomatiek of consulaire visum, zoals bepaald in de wet van 28 maart 1952 betreffende de vreemdelingenpolitie en het koninklijk besluit van 3 december 1955 betreffende de voorwaarden waaronder vreemdelingen België kunnen binnenkomen, er verblijven en er zich vestigen — niet in strijd was met de uit het Verdrag voortvloeiende verplichtingen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat, indien de verplichting om een machtigingsaanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging onverenigbaar zou zijn met de verplichtingen vervat in het Europees Vestigingsverdrag, de overeenkomstig artikel 24 van hetzelfde verdrag ingestelde Permanente Commissie daarvan melding zou hebben gemaakt in de periodieke verslagen die zij, krachtens dat artikel, opstelt met betrekking tot nationale wetgeving in het licht van de verdragsverplichtingen. De Raad is evenwel geen enkel dergelijk verslag, noch enig advies of aanbeveling van deze Commissie bekend waaruit zou blijken dat deze Belgische verplichting strijdig zou zijn met de bepalingen van het Verdrag.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat de stelling van verzoeker dat de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag ertoe leiden dat hij als Turkse onderdaan het recht heeft om het Belgische grondgebied binnen te komen en er een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen, niet kan worden bijgetreden. Evenmin kan het enkele feit dat dit verdrag de positieve verplichting oplegt om het voortgezet of duurzaam verblijf voor de onderdanen van de verdragsluitende partijen te vergemakkelijken, leiden tot de conclusie dat nationale procedureregels, die voorschrijven dat een machtiging tot verblijf in principe moet worden aangevraagd via een Belgische diplomatieke of consulaire post, buiten toepassing moeten blijven voor onderdanen van de staten die verdragspartij zijn bij het Europees Vestigingsverdrag.

De redactie van de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag maakt verder duidelijk dat deze verdragsrechtelijke bepalingen geen rechtstreekse werking hebben in de Belgische interne rechtsorde. Immers in afdeling I, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag is uitdrukkelijk voorzien in de uitwerking in interne regelgeving wat de terminologie “*economische en sociale toestand*” betreft alsook wat de “*de redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden*” betreft, opgenomen in artikel 1 en tevens van toepassing op artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag. Hieruit volgt dat de artikelen 1 en 2 van genoemd Verdrag geen verdragsrechtelijke normen zijn die voldoende duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk zijn om op zichzelf, en zonder enige substantiële interne uitvoeringsmaatregel, toepasbaar te zijn in de Belgische rechtsorde, zodat objectieve rechtstreekse werking aan deze bepalingen dient te worden ontzegd.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij zich dienstig kan beroepen op het Europees Vestigingsverdrag of de Associatieovereenkomst en derhalve geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen.

Waar verzoeker voorts verwijst naar het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964, dient de Raad op te merken dat hij niet aantoont dat deze bepalingen in casu van toepassing zijn. Aangaande het toepassingsgebied van de associatieovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Turkije, goedgekeurd bij de wet van 15 juli 1964, kan worden opgemerkt dat in artikel 12 wordt bepaald dat de overeenkomst sluitende partijen overeenkomen zich te laten leiden door de artikelen 39 EG, 40 EG en 41 EG “*teneinde onderling geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen*”. Er kan met betrekking tot de juiste interpretatie en draagwijdte van dit akkoord tussen België en Turkije worden verwezen naar de uitlegging die de wetgever eraan heeft gegeven in de voorbereidende werken tot wijziging van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet EU-onderdanen. In dit wetsvoorstel van 6 mei 2011 wordt de juiste interpretatie en draagwijdte van het akkoord besproken in het kader van de gezinshereniging van niet EU-onderdanen, met name:

“In het licht van de letter en de geest van deze tewerkstellingsakkoorden, moet - om onder het toepassingsgebied van deze akkoorden te vallen - worden voldaan aan twee voorwaarden:

- 1. de persoon die men komt vervoegen is zelf naar België afgereisd met het oog op tewerkstelling conform de bepalingen en voorwaarden voorzien in het bilateraal akkoord en;*
- 2. de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap moet reeds bestaan voor de persoon die wordt vervoegd, in het Rijk aankwam. Door deze interpretatie in een wet te gieten, wordt een einde gesteld aan een toepassing van deze akkoorden die veel ruimer gaat dan wat door de wetgever en de verdragsluitende partijen werd beoogd.*

(...)

In de jaren 60 en 70 sloot België met een aantal landen bilaterale akkoorden met de bedoeling arbeidsmigranten aan te trekken voor tewerkstelling in de industrie. Deze akkoorden voorzagen onder meer in zeer gunstige bepalingen inzake gezinshereniging, om zo een verblijf hier aanlokkelijk te maken voor de buitenlandse werknemers.

België sloot met de volgende landen dergelijk vandaag nog geldend bilateraal akkoord: Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië, Bosnië-Herzegovina.

Deze bilaterale akkoorden moesten arbeidskrachten naar België halen voor de mijn- en staalindustrie. De regeling inzake gezinshereniging in dit verdrag waren veel soepeler dan die voor andere landen.

Thans moet worden vastgesteld dat de bepalingen uit deze verdragen aan personen van bovenvermelde nationaliteit automatisch gunstigere voorwaarden toekennen voor gezinshereniging en gezinsvorming dan de

regeling in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. En dit terwijl zij *sensu stricto* vaak helemaal niet onder het toepassingsgebied vallen van deze akkoorden.

Dit was nooit de bedoeling van de wetgever noch van de overeenkomsten.

Ook de rechtspraak heeft er al op gewezen dat deze akkoorden beperkt moeten worden geïnterpreteerd. (...)

De indieners verwijzen naar de wil van de stellers van de tewerkstellingsakkoorden. Uit de parlementaire voorbereiding (Verslag namens de commissie voor de Buitenlandse Zaken naar aanleiding van het ontwerp van wet houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, Parl.St., Senaat, 1974-1975, Nr. 563/2) blijkt wat met deze akkoorden op het vlak van gezinshereniging werd beoogd: (...)

Zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit de teksten zelf van deze akkoorden blijkt dat zij allen hetzelfde toepassingsgebied en hetzelfde doel beogen.

In elk van de gevallen gaat het om de komst van een onderdaan uit het desbetreffende land naar België overeenkomstig een specifieke procedure en onder specifieke voorwaarden die telkens worden uiteengezet in artikel 3 van het desbetreffende akkoord, en waarbij het recht wordt verleend om na verloop van een korte periode eveneens zijn gezin mee te laten overkomen.

Teneinde een einde te maken aan de oneigenlijke toepassing van de bilaterale akkoorden, verheft dit wetsvoorstel de bovenvermelde rechtspraak tot wet.

Het wetsvoorstel bepaalt dan ook dat om onder het toepassingsgebied van het voordeligere regime van een bilateraal tewerkstellingsakkoord te vallen, moet worden voldaan aan twee voorwaarden:

1. de persoon die men komt vervoegen is zelf naar België afgereisd met het oog op tewerkstelling conform de bepalingen en voorwaarden voorzien in het bilateraal akkoord en;
2. de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap moet reeds bestaan voor de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.

Personen die niet onder het toepassingsgebied vallen van een van de bilaterale akkoorden, vallen terug op de voorwaarden en de bepalingen van de vreemdelingenwet van 1980." (Gedr.St., Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/17, 6-9).

De Raad dient te wijzen op het feit dat een andere interpretatie fundamenteel in strijd zou zijn met de wil van de wetgever. Artikel 11, eerste en tweede lid van de Tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Turkije bepaalt:

"De Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij een maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. De Belgische Regering en de Belgische werkgevers helpen de in België tewerkgestelde Turkse werknemers bij het zoeken naar die huisvesting. Het gezin van de werknemer bestaat uit de echtgenote en de minderjarige kinderen ten laste (...)."

Gelet op voorgaande blijkt dan ook geenszins dat verzoeker rechten kan putten uit dit Tewerkstellingsakkoord. In dit verband dient er trouwens op te worden gewezen dat artikel 12 van de overeenkomst tussen België en Turkije zelf uitdrukkelijk verwijst naar "(d)e Turkse onderdanen die onder de bij deze Overeenkomst bepaalde voorwaarden op het Belgische grondgebied zijn toegelaten" en dat niet blijkt dat de andere bepalingen van de overeenkomst een ruimer toepassingsgebied zouden hebben. Verweerder motiveert op goede gronden dat de Turkse referentiepersoon in België een verblijfsmachtiging heeft gekregen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat zij een Turkse onderdaan is die onder de bij het Tewerkstellingsakkoord bepaalde voorwaarden is toegelaten tot een verblijf in België, noch dat zij naar België is gereisd in het kader van een tewerkstellingsovereenkomst. Het gegeven dat de Turkse referentiepersoon sinds haar aankomst in België ondertussen een tewerkstelling betreft, betekent niet automatisch dat zij onder het toepassingsgebied van de Tewerkstellingsovereenkomst valt. Daarnaast stelt verweerder ook vast dat de afstammingsband tussen verzoeker en de Turkse referentiepersoon nog niet vast stond op het moment dat de Turkse referentiepersoon in het Rijk aankwam. Immers zijn verzoeker en zijn Turkse echtgenote in België in 2023 gehuwd, toen deze laatste zich reeds in België had gevestigd. Verzoeker betwist niet dat de afstammingsband pas is ontstaan na de vestiging van de Turkse referentiepersoon in België. Aldus kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van het Associatieakkoord of het bilateraal Tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije om zich te ontdoen van de verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen zoals vereist door artikel 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in essentie nog laat uitschijnen dat de artikelen 10bis en 12bis van de Vreemdelingenwet in strijd zijn met de in artikel 13 van Besluit nr. 1/80 en artikel 41 van de Associatieovereenkomst vervatte standstill-bepaling, bemerkt de Raad dat hij naar luid van artikel 39/2, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In zoverre verzoeker de Raad vraagt om de voorwaarden vervat in de artikelen 10bis en 12bis van de Vreemdelingenwet te toetsen aan de Associatieovereenkomst, moet worden vastgesteld dat de Raad niet bevoegd is om de genoemde bepalingen

van de Vreemdelingenwet te toetsen aan het standstill-principe. Immers is de kritiek van verzoeker niet gericht tegen de specifieke overwegingen uit de thans bestreden beslissing, doch wel tegen de genoemde bepalingen van de Vreemdelingenwet an sich. Dit komt in wezen neer op wetskritiek, waarover de Raad geen rechtsmacht heeft (cf. RvS 8 oktober 2008, nr. 186.908).

Voorts dient erop te worden gewezen dat verzoeker zich in zijn middelen beperkt tot een herhaling van zijn argumentatie in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging, waarop verweerder in de bestreden beslissing reeds uitvoerig heeft geantwoord. Verweerder heeft alle door verzoeker als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen in ogenschouw genomen en gemotiveerd waarom deze elementen hem niet verhinderen een aanvraag in het land van herkomst in te dienen:

“De raadsman verhaalt dat wij niet kunnen verwachten dat hij terugkeert nu hij hetzij op de officiële hetzij onofficiële maar gedoogde manier in België heeft verbleven: Betrokkene heeft echter op 14/01/2022 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Klaarblijkelijk heeft betrokkene dit bevel nooit opgevolgd. Hij is dus allesbehalve ‘gedoogd’ in België op welke manier dan ook. Het staat vast dat hij het grondgebied diende te verlaten, wat hij simpelweg naast zich heeft neergelegd. Dit kan worden gekoppeld aan het aangehaalde element rond de aardbeving dd. 06/02/2023. Betrokkene wist op dat moment al meer dan één jaar lang dat hij een verwijderingsbeslissing diende op te volgen. In plaats daarvan stellen wij vast dat hij ongeveer 3 maanden later een verblijfsaanvraag o.b.v. artikel 9bis, 10bis, 10ter Vw indiende. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. In zijn laatste asielaanvraag, die door het CGVS op 26/11/2024 onontvankelijk werd verklaard, lezen wij dat enkele neven in het Rijk zouden verblijven. Dit doet eveneens geen afbreuk aan onze beslissing. Hij laat daarin ook aan dat hij regelmatige contacten onderhoudt met zijn ouders, die in Turkije zouden verblijven. Op basis van zijn administratief dossier is er heden geen andere lopende aanvraag te vinden. Betrokkene reisde op +- 19- jarige leeftijd voor het eerst naar België. In zijn laatste asielaanvraag verklaarde hij dat na zijn eerste afwijzing in 2013 was teruggereisd naar Turkije, dat hij in 2016 terug uit Turkije vertrok en dat hij sinds 2020 terug in het Rijk verblijft. Hoe het ook zij: betrokkene heeft opgeteld zijn kindertijd, jeugd en een deel van zijn volwassen leven doorgebracht in Turkije. Zijn illegaal verblijf in België, de zogezegde integratie en zijn banden waar de raadsman over spreekt kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Dat betrokkene afkomstig is uit Elazig wordt niet in vraag gesteld. De raadsman schrijft dat betrokkene geen huis meer heeft door de aardbeving dd. 06/02/2023. Deze bewering is volgens onze diensten geen afdoende bewijs van buitengewone omstandigheid. De raadsman haalt aan dat er ‘administratieve moeilijkheden’ zouden zijn. Wat deze inhouden, wordt niet geconcretiseerd. Het blijft een bewering wat niet wordt gesterkt met een begin van bewijs, waardoor wij deze motivering niet in aanmerking kunnen nemen. Immers, de Raad oordeelde recent dat dit concreet dient worden aangetoond: “Daargelaten of de aardbeving van februari 2023 in Turkije moet worden beschouwd als een algemeen bekend feit, merkt de Raad op dat de impact hiervan op verzoekers persoonlijke situatie dat niet is. Het komt verzoeker toe om de buitengewone omstandigheden waarop zijn aanvraag steunt. De loutere verwijzing naar zijn afkomst uit Elazig, laat niet toe te beoordelen of de hele streek onbewoonbaar zou zijn, hij niet meer terecht zou kunnen bij familie of vrienden, of dat de werking van de overheidsdiensten structureel is aangetast door de aardbeving. Het komt verzoeker toe dit aan te tonen.” (arrest nr. 316 848 van 19 november 2024)

Wat betreft de bewering dat het onmenselijk is om echtgenoten en kinderen van elkaar te scheiden, alsook de vermelding van art. 74/13: gelieve op te merken dat onze beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Betrokkene toont daarentegen niet aan hoe in zijn geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden. “Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Zo stel de Raad voor X - Pagina 9 Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende : “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”. Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: “De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor

de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim/België §43)". Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39).

Het is onduidelijk wanneer betrokkene en referentiepersoon precies een relatie begonnen. In de asielaanvraag dd. 05/01/2021 verklaart betrokkene alleszins dat hij geen vrouw noch kinderen heeft. Wel wordt hij in 2022 bij haar aangetroffen tijdens een woonstcontrole. De raadsman schrijft dat hij en mevrouw elkaar 'al enige tijd kennen'. Op 14/03/2023 huwden zij in België. Hoe het ook zij: na de beslissing van het CGVS dd. 08/06/2021 én de bijlage 13quinquies dd. 14/01/2022, had betrokkene het zelf in de hand om daarna het land te verlaten naar zijn land herkomst om aldaar een D-visum gezinshereniging aan te vragen. Het betreft slechts een tijdelijke scheiding die zeker te overbruggen valt met de hedendaagse communicatiemiddelen. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote en kinderen heeft wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. De voorgelegde huwelijksakte, de 2 geboorteaktes van hun gemeenschappelijke kinderen en bij uitbreiding het zwangerschapsattest zijn op zichzelf staande feiten inzake hun verwantschap. Wij beweren niet dat betrokkene geen verwantschap heeft of mag onderhouden met zijn gezinsleden. Wij argumenteren louter dat hij zich hier heeft gevestigd en dat dit een situatie is die hij zelf heeft gecreëerd. Hij koos er bewust voor om illegaal in België te verblijven en zijn gezinsleven verder uit te bouwen. Zijn gezinsleven heeft hij doelbewust gesticht tijdens illegaal verblijf. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België op basis van procedure gezinshereniging art 10 van de wet van 15.12.1980 zou moeten rechtvaardigen.

Er werden 2 artikelen (art. 9.0 en 10.1) van het Kinderrechtenverdrag ingeroepen, evenals art. 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de EU, en dan dat dit pasgeboren kind ernstige schade zal lijden wanneer betrokkene hem niet meer kan vergezellen. Wij niet beweren dat de kinderen verplicht gescheiden moeten worden van betrokkene. Zoals hierboven reeds vermeld gaat onze instructie niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Het staat de echtgenote van betrokkene en het echter wel kind vrij, om betrokkene te vergezellen en samen de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst af te wachten, waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Zij zijn nog zeer jong waardoor zij zich, indien zij zich samen verplaatsen met de referentiepersoon, makkelijker kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Het feit dat de referentiepersoon hier daarentegen intussen legaal verblijft en inmiddels actief is als loontrekkende wordt door onze diensten hier niet weerlegd. Haar loutere tewerkstelling trekt echter geen streep door onze conclusie. Onze beslissing heeft geen impact op de verblijfsmachtiging van de referentiepersoon en het verblijfsrecht van de kinderen. De verwantschap (nl. het huwelijk) tussen hen beide wordt niet in vraag gesteld, noch wordt de verwantschap van de 2 minderjarige kinderen in vraag gesteld. Het feit dat zij hier allen samenwonen en een gezinscel vormen op het Belgische grondgebied wordt bevestigd door de gegevens in het Rijksregister en wordt niet weerlegd. De aanwezigheid van zijn partner en kinderen op het Belgische grondgebied geeft echter geen automatisch recht op verblijf. De eventuele verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in orde te stellen met de wetgeving. De raadsman roept ook art.12bis §7 Vw in, nl. de bepaling omtrent het hoger belang van het kind, dat overeenstemt met het sentiment van art.24 2 van het Handvest. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door onze beslissing, laat staan door betrokkenes mogelijke tijdelijke afwezigheid. Via moderne communicatiemiddelen, onder begeleiding van de moeder/referentiepersoon, kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid contact onderhouden met zijn gezin. Heden zijn hun twee kinderen jonger dan 1 en bijna 2 jaar oud. Het hoger belang van de nog zeer jonge kinderen worden niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder. De referentiepersoon kan instaan voor de opvoeding van de kinderen, zij kan zoals vele andere gezinnen beroep doen op bestaande instanties voor eventuele bijstand in deze opvoeding. Betrokkene kan contact onderhouden met zijn gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid en zodoende zijn echtgenote bijstaan in de opvoeding van hun kinderen. Indien betrokkene de optie neemt alleen te reizen gaat de opgebouwde band met zijn vrouw en kinderen niet noodzakelijk verloren. Een tijdelijke scheiding (desgevallend) betreft echter een proportionele maatregel die eveneens in lijn staat met de gangbare internationale mensenrechtenverdragen. Eveneens wordt geen schending van art.10.1 van het Kinderrechtenverdrag aangetoond, daar onze beslissing geen blijkt geeft van onwelwillendheid of onmenselijkheid. Welke ernstige schade het jongste kind zou lijden, wordt niet aangetoond. Het argument dat betrokkene de zorgen van het gezin op zich neemt is dan ook niet langer relevant. Ook andere (1- ouder) gezinnen worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te

vinden. Dat het gezin verder zou afglijden in een financieel erbarmelijke situatie, is niet aangetoond. Dat de kinderen hun vaderfiguur zouden missen vormt evenmin een buitengewone omstandigheid, het staat betrokkene vrij om samen met zijn gezin te reizen indien hij ervoor opteert. Het feit dat de kinderen daarenboven nog niet schoolplichtig zijn (ze zijn immers hier geboren in °2023 en °2024) staat een dergelijke keuze niet in de weg. Er wordt nergens aannemelijk gemaakt dat de kinderen, indien zij de referentiepersoon zouden vergezellen/bezoeken dat zij geen enkele band met Turkije hebben (noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand zouden oplopen). Hoewel de kinderen niet in Turkije maar in België zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Turkije. Betrokkenen hebben immers allen de Turkse nationaliteit. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Turkse taal en cultuur hebben bijgebracht. Het is niet onredelijk te stellen dat zij door hun opvoeding en interacties tussen hun als ouders, ook een zekere vertrouwdheid hebben met bepaalde aspecten van Turkse gebruiken en cultuur. Andere gezinsleden worden niet ingeroepen.

Wat betreft de bewering 'dat hij hier geïntegreerd is in de gemeenschap en niemand overlast bezorgt': inzake integratie blijft het evenwel bij een blote bewering. Betrokkene legt een blanco uittreksel van zijn Turks strafregister voor. Er dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De andere voorgelegde documenten, nl. de betaling van het rolorecht, het medisch attest, de documenten rond de mutualiteit en de huurovereenkomst, kunnen ons geen bijkomende elementen rond de buitengewone omstandigheden weergeven, noch wijzen zij iets aan onze conclusie."

Verzoeker benadrukt opnieuw zijn lang verblijf in België en het feit dat hij het grootste deel van zijn volwassen leven in België heeft doorgebracht. Verweerder houdt rekening met het feit dat verzoeker al enige tijd in België verblijft, doch stelt dat zijn illegaal verblijf in België, de voorgehouden integratie en de banden die hij in België heeft opgebouwd niet kunnen worden vergeleken met de relaties die hem nog resten in zijn land van herkomst. Het is onwaarschijnlijk dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Turkije waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Uit het administratief dossier zou blijken dat onder meer zijn ouders nog in Turkije wonen. Verzoeker ontkent dit niet. Daarnaast bemerkt verweerder nog dat de vermeende integratie van verzoeker slechts beperkt blijft tot blote beweringen. Verzoeker gaat er geheel aan voorbij dat verweerder de ingeroepen elementen inzake lang verblijf en de voorgehouden integratie reeds heeft beoordeeld en heeft gemotiveerd waarom zij niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker slaagt er niet in deze motivering, die de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voorkomt, te weerleggen.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker nog de schending aanvoert, luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn gezinsleven met zijn Turkse echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Het feit dat dit gezinsleven is ontstaan tijdens een illegaal verblijf van verzoeker in het Rijk, doet volgens hem niets ter zake. Volgens verzoeker is de vaststelling dat zijn echtgenote en hun twee kinderen hem kunnen volgen naar Turkije slechts hypothetisch. Zijn echtgenote heeft in België een vaste tewerkstelling en het gezin hangt af van dit inkomen. De kinderen zijn nog nooit in Turkije geweest. Indien de kinderen met hun moeder in België zouden blijven, kunnen zij geen contact onderhouden met verzoeker aan de hand van moderne communicatiemiddelen. Verzoeker betoogt dat dit onvoldoende is om een gezinsleven te kunnen bestendigen. Daarnaast meent verzoeker dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen. De bestreden beslissing heeft een nefaste impact op het leven van de kinderen. Zij kennen geen ander land dan België, ze hebben hier hun opvangnetwerk en zijn hier vertrouwd met hun omgeving. De kinderen kunnen volgens verzoeker dan ook niet minstens tijdelijk terugkeren naar Turkije.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt in de bestreden beslissing niet betwist. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft de bewering dat het onmenselijk is om echtgenoten en kinderen van elkaar te scheiden, alsook de vermelding van art. 74/13: gelieve op te merken dat onze beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Betrokkene toont daarentegen niet aan hoe in zijn geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden. “Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Zo stel de Raad voor X - Pagina 9 Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende : “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”. Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: “De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim/België §43)”. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39).

Het is onduidelijk wanneer betrokkene en referentiepersoon precies een relatie begonnen. In de asielaanvraag dd. 05/01/2021 verklaart betrokkene alleszins dat hij geen vrouw noch kinderen heeft. Wel wordt hij in 2022 bij haar aangetroffen tijdens een woonstcontrole. De raadsman schrijft dat hij en mevrouw elkaar ‘al enige tijd kennen’. Op 14/03/2023 huwden zij in België. Hoe het ook zij: na de beslissing van het CGVS dd. 08/06/2021 én de bijlage 13quinquies dd. 14/01/2022, had betrokkene het zelf in de hand om daarna het land te verlaten naar zijn land herkomst om aldaar een D-visum gezinshereniging aan te vragen. Het betreft slechts een tijdelijke scheiding die zeker te overbruggen valt met de hedendaagse communicatiemiddelen. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote en kinderen heeft wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. De voorgelegde huwelijksakte, de 2 geboorteaktes van hun gemeenschappelijke kinderen en bij uitbreiding het zwangerschapsattest zijn op zichzelf staande feiten inzake hun verwantschap. Wij beweren niet dat betrokkene geen verwantschap heeft of mag onderhouden met zijn gezinsleden. Wij argumenteren louter dat hij zich hier heeft gevestigd en dat dit een situatie is die hij zelf heeft gecreëerd. Hij koos er bewust voor om illegaal in België te verblijven en zijn gezinsleven verder uit te bouwen. Zijn gezinsleven heeft hij doelbewust gesticht tijdens illegaal verblijf. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België op basis van procedure gezinshereniging art 10 van de wet van 15.12.1980 zou moeten rechtvaardigen.

Er werden 2 artikelen (art. 9.0 en 10.1) van het Kinderrechtenverdrag ingeroepen, evenals art. 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de EU, en dan dat dit pasgeboren kind ernstige schade zal lijden wanneer betrokkene hem niet meer kan vergezellen. Wij niet beweren dat de kinderen verplicht gescheiden moeten worden van betrokkene. Zoals hierboven reeds vermeld gaat onze instructie niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Het staat de echtgenote van betrokkene en het echter wel kind vrij, om betrokkene te vergezellen en samen de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst af te wachten, waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Zij zijn nog zeer jong waardoor zij zich, indien zij zich samen verplaatsen met de referentiepersoon, makkelijker kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Het feit dat de referentiepersoon hier daarentegen intussen legaal verblijft en inmiddels actief is als loontrekkende wordt door onze diensten hier niet weerlegd. Haar loutere tewerkstelling trekt echter geen streep door onze conclusie. Onze beslissing heeft geen impact op de verblijfsmachtiging van de referentiepersoon en het verblijfsrecht van de kinderen. De verwantschap (nl. het huwelijk) tussen hen beide

wordt niet in vraag gesteld, noch wordt de verwantschap van de 2 minderjarige kinderen in vraag gesteld. Het feit dat zij hier allen samenwonen en een gezinscel vormen op het Belgische grondgebied wordt bevestigd door de gegevens in het Rijksregister en wordt niet weerlegd. De aanwezigheid van zijn partner en kinderen op het Belgische grondgebied geeft echter geen automatisch recht op verblijf. De eventuele verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in orde te stellen met de wetgeving. De raadsman roept ook art.12bis §7 Vw in, nl. de bepaling omtrent het hoger belang van het kind, dat overeenstemt met het sentiment van art.24 2 van het Handvest. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door onze beslissing, laat staan door betrokkenes mogelijke tijdelijke afwezigheid. Via moderne communicatiemiddelen, onder begeleiding van de moeder/referentiepersoon, kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid contact onderhouden met zijn gezin. Heden zijn hun twee kinderen jonger dan 1 en bijna 2 jaar oud. Het hoger belang van de nog zeer jonge kinderen worden niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder. De referentiepersoon kan instaan voor de opvoeding van de kinderen, zij kan zoals vele andere gezinnen beroep doen op bestaande instanties voor eventuele bijstand in deze opvoeding. Betrokkene kan contact onderhouden met zijn gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid en zodoende zijn echtgenote bijstaan in de opvoeding van hun kinderen. Indien betrokkene de optie neemt alleen te reizen gaat de opgebouwde band met zijn vrouw en kinderen niet noodzakelijk verloren. Een tijdelijke scheiding (desgevallend) betreft echter een proportionele maatregel die eveneens in lijn staat met de gangbare internationale mensenrechtenverdragen. Eveneens wordt geen schending van art.10.1 van het Kinderrechtenverdrag aangetoond, daar onze beslissing geen blijkt geeft van onwelwillendheid of onmenselijkheid. Welke ernstige schade het jongste kind zou lijden, wordt niet aangetoond. Het argument dat betrokkene de zorgen van het gezin op zich neemt is dan ook niet langer relevant. Ook andere (1- ouder) gezinnen worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te vinden. Dat het gezin verder zou afglijden in een financieel erbarmelijke situatie, is niet aangetoond. Dat de kinderen hun vaderfiguur zouden missen vormt evenmin een buitengewone omstandigheid, het staat betrokkene vrij om samen met zijn gezin te reizen indien hij ervoor opteert. Het feit dat de kinderen daarenboven nog niet schoolplichtig zijn (ze zijn immers hier geboren in 2023 en 2024) staat een dergelijke keuze niet in de weg. Er wordt nergens aannemelijk gemaakt dat de kinderen, indien zij de referentiepersoon zouden vergezellen/bezoeken dat zij geen enkele band met Turkije hebben (noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand zouden oplopen). Hoewel de kinderen niet in Turkije maar in België zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Turkije. Betrokkenen hebben immers allen de Turkse nationaliteit. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Turkse taal en cultuur hebben bijgebracht. Het is niet onredelijk te stellen dat zij door hun opvoeding en interacties tussen hun als ouders, ook een zekere vertrouwdheid hebben met bepaalde aspecten van Turkse gebruiken en cultuur. Andere gezinsleden worden niet ingeroepen.”

De Raad wijst erop dat de beoordeling door verweerder in de bestreden beslissing, conform de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 8 van het EVRM is. De Raad wijst erop dat het een situatie van eerste toelating betreft en dat dient te worden nagegaan of er een positieve verplichting is voor de staat om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven daar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance” toets waarbij de staat, binnen een zekere beoordelingsmarge, een redelijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van de betrokken vreemdeling, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

De Raad wijst erop dat in het kader van een redelijke afweging een aantal elementen in rekening worden genomen, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De

verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder in het kader van de vereiste belangenafweging rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zich na aankomst in België in illegaal verblijf vestigde en hij er bewust voor heeft gekozen om tijdens dit illegaal verblijf een gezinsleven te stichten. Aldus heeft verzoeker de huidige situatie – namelijk het bestaan van een gezinsleven in het Rijk zonder over enige machtiging tot verblijf te beschikken – zelf gecreëerd. Verzoeker heeft ervoor gekozen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd afgegeven op 14 januari 2022. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder met deze vaststelling geen rekening mocht houden. Het hebben van een echtgenote en twee kinderen in het Rijk geeft verzoeker niet automatisch een recht op verblijf.

Echter betwist verweerder niet dat verzoeker een daadwerkelijk gezinsleven in België heeft opgebouwd met zijn Turkse echtgenote en hun twee kinderen. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt aldus niet ontkent. Verweerder argumenteert dat dit gezinsleven er echter niet aan in de weg staat dat de bestreden beslissing wordt genomen. In de eerste plaats motiveert verweerder dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Er rust op verzoeker dan ook geen expliciete verplichting om (definitief) terug te keren naar zijn land van herkomst, Turkije. De bestreden beslissing heeft slechts tot gevolg dat verzoeker tijdelijk moet terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Er wordt hem niet gevraagd zich opnieuw in Turkije te vestigen maar enkel om tijdelijk terug te keren om zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. Verweerder motiveert dat dit niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezinsleven en dat de verplichting om terug te keren geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied die te overbruggen valt met het gebruik van hedendaagse communicatiemiddelen. Verweerder stelt verder nog dat de minderjarige kinderen niet verplicht gescheiden worden van hun vader. Niet alleen gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, de echtgenote van verzoeker kan er eveneens voor opteren om samen met de kinderen verzoeker te vergezellen naar Turkije. De kinderen zijn nog zeer jong op het moment van het nemen van de bestreden beslissing – namelijk jonger dan één jaar en bijna twee jaar oud – waardoor zij zich makkelijker kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Het feit dat de Turkse referentiepersoon in België werkt, neemt niet weg dat zij er alsnog voor kan kiezen om haar echtgenoot tijdelijk te vergezellen naar Turkije. De bestreden beslissing heeft geen impact op de verblijfsmachtiging van de referentiepersoon. Specifiek met betrekking tot het hoger belang van de twee minderjarige kinderen, wordt gesteld dat het hoger belang van de kinderen niet wordt geschaad door de bestreden beslissing. De kinderen kunnen, onder begeleiding van hun moeder, via moderne communicatiemiddelen contact houden met betrokkene tijdens zijn tijdelijke afwezigheid. Het hoger belang van de zeer jonge kinderen wordt niet geschaad door de tijdelijke afwezigheid van één ouder. De referentiepersoon, hun moeder, kan instaan voor de opvoeding van de kinderen. Zij kan beroep doen op bestaande instanties voor eventuele bijstand in de opvoeding. Ook betrokkene kan van op afstand zijn echtgenote bijstaan in de opvoeding van hun kinderen. Indien verzoeker ervoor kiest om zonder zijn gezin naar Turkije te reizen, gaan de opgebouwde familiebanden niet noodzakelijk verloren. Een tijdelijke scheiding betreft een proportionele maatregel die in lijn staat met de gangbare internationale mensenrechtenverdragen. Verzoeker toont niet aan welke ernstige schade zijn jonge kinderen zouden lijden door de bestreden beslissing. Het argument dat verzoeker als enige de zorg voor het gezin opneemt, is volgens verweerder niet dienstig. Ook andere één ouder gezinnen worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en moeten hier oplossingen voor zoeken. Dat het gezin bij afwezigheid van verzoeker in financiële problemen terecht zou komen, wordt niet aangetoond. Verweerder benadrukt opnieuw dat het verzoeker vrij staat om samen met zijn gezin te reizen. De kinderen zijn nog niet schoolplichtig. Er wordt nergens aannemelijk gemaakt dat de kinderen geen enkele band hebben met Turkije, noch dat zij aldaar een zodanige taal- en culturele achterstand zouden oplopen. De kinderen zijn in België geboren doch hebben via hun Turkse ouders een band met Turkije. Er mag dan ook van uit worden gegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Turkse taal en cultuur hebben bijgebracht. Verweerder acht het niet kennelijk onredelijk te stellen dat zij door hun opvoeding en interacties tussen hun ouders ook een zekere vertrouwdheid hebben met bepaalde aspecten van de Turkse cultuur en gebruiken.

Verzoeker toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn in het kader van de gemaakte belangenafweging. Er worden geen buitengewone omstandigheden betreffende het gezinsleven aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat er bepaalde buitengewone omstandigheden bestaan waardoor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending van het hoger belang van de kinderen teweeg zou brengen. Door enkel opnieuw te verwijzen naar de reeds ingeroepen elementen, toont verzoeker dergelijke buitengewone omstandigheden niet aan. Hij toont niet aan waarom zijn echtgenote en hun kinderen hem niet tijdelijk zouden kunnen vergezellen naar Turkije om aldaar samen de uitkomst van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure af te wachten. Het feit dat de echtgenote van verzoeker in België werkzaam is, wordt door verweerder niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Verzoeker slaagt er niet in dit motief te ontkrachten. Hij toont niet aan dat met het hoger belang van zijn kinderen geen rekening

werd gehouden, minstens toont hij niet aan met welke omstandigheden die betrekking hebben op het hoger belang van zijn kinderen geen rekening werd gehouden. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat verweerder het hoger belang van de kinderen in overweging heeft genomen en hieromtrent de nodige afweging maakte.

Zoals verweerder ook terecht opmerkt, gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing leidt er dan ook niet toe dat verzoeker het Belgische grondgebied niet meer mag binnenkomen en leidt evenmin tot een definitieve verwijdering. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoeker een verblijfsaanvraag moet indienen via de reguliere procedure voorzien bij de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Hij heeft, op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, nog steeds de mogelijkheid om terug te keren. De bestreden beslissing strekt er slechts toe vast te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in de wet om zijn verblijfsaanvraag in België in te dienen, doch belet verzoeker op geen enkele manier om de rechten op gezinshereniging die hij meent te kunnen laten gelden uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure, zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. De bestreden beslissing spreekt zich enkel uit over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont met zijn betoog op geen enkele wijze aan dat een tijdelijke terugkeer, met of zonder zijn gezin, naar zijn land van herkomst strijdig is met het belang van het kind zoals gegarandeerd in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Een schending van de aangevoerde algemene beginselen in het licht van de artikelen 10bis en 12bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN